

Bölüm 1

SEDASYON

Uzm.Dr. İrem AKIN ŞEN
Prof. Dr. Hülya SUNGURTEKİN

Sedasyon; basitçe tanı veya tedavi amacıyla uygulanacak girişimler sırasında çevre ile ilginin kopması(ağrı rahatsız edici his ya da sesleri duymaması, sonrasında hatırlamaması) ve dış uyarılara yanıtın azalması (girişim sırasında hareketsiz kalmanın sağlanması) şeklinde tanımlanabilir. ‘Sedasyon’ minimal sedasyondan (anksiyoliz) genel anesteziye kadar değişen geniş bir perspektifte uygulanabilen bir durumdur (1). Sedasyonun uygun kullanımı, strese tepkiyi hafifletebilir, ağrı ve kaygıları minimuma indirip hastanın uygulanacak işleme uyumunun artmasını sağlayabilir (2). Terapötik sedasyonun sağlanması, hasta bakım prosedürlerini hastalar için daha kabul edilebilir kılabilir, ancak aynı bakım potansiyel olarak yaşamı tehdit eden komplikasyonlara da neden olabilir. Sedasyonun kendisi ağrı hissini azaltmaz. Bir müdahalenin öncelikle ağrıyı hafifletmesi amaçlanıyorsa, ek terapötik tedaviler (lokal, bölgesel veya genel anestezi) kullanılmalıdır.

Sedasyon seviyesi, uygulama yolundan tamamen bağımsızdır. Herhangi bir uygulama yolu ile derin sedasyon veya genel anestezi sağlanabilir.

Sedasyon gereksinimleri hastalar arasında ve hastaların farklı zamanlarında farklılık göstermektedir. Sedasyon rejimleri bireysel uyarlanmalı, multimodal ve çok disiplinli bir yaklaşım göstermelidir (3). Sedasyon pratiğinin temel ilkesi “önce zarar verme” anlamına gelen “primum non nocere” dir

Sedasyon’da Amaç

Asıl amaç; hastanın korku ve endişelerinin giderilmesi olarak düşünülebilir.

Sedasyon;

1. Hasta açısından rahat ve güvenli bir ortam yaratması yanında, korku hissini tamamen giderir, anksiyeteyi ortadan kaldırır.
2. Hastanın ağrı eşliğini yükselterek ağrıyı hissetmemesini sağlar.
3. Girişimsel işlemlerde hastanın stresinin ortadan kaldırılması ve istenmeyen reflekslerin önlenmesi ile hekim açısından son derece rahat bir çalışma ortamı sağlar.